

Stoleti páry

Petr Špinko

TRIFID

Petr Schink
Století páry

Copyright © Petr Schink, 2010
Illustrations and cover © Jan Doležálek, 2010
© TRITON, 2010

ISBN 978-80-7553-159-9 (pdf)

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Petr Šchink
Století páry

Století páry

Petr Šhink

TRITON
Praha / Kroměříž

Z trola se na dálku linul intenzivní pižmový puch. Stál na palouku a tupě se kolébal tam a zpět, jako by nevěděl, jak se tam octl. „Hlavně se nenech splést tím, že vypadá jako panák uplácáný z hlíny,“ opakoval jsem si. Široká ramena s trčícími kostmi v sobě ukryvala ohromnou sílu a dlouhé paže s kůží jako kůra starého stromu by z vás objetím vymáčkly život spolu s vnitřnostmi.

Netušil jsem, co groteskního tvora vylákalo z lesa až na okraj tábora, a neměl jsem ani dost málo chuti to zjišťovat. Nicméně hlídka byla na mně, takže jsem si s problémem musel poradit. Vytáhl jsem z podpažního pouzdra bubínkovou pistoli s dlouhou hlavní – osvědčený systém Sterlinger – a rozvážně zamířil. Stvoření vycítilo nebezpečí a několika opicími přískoky zkrátilo vzdálenost, která nás dělila. Vyplašeně jsem zmáčkl spoušť. Vyplašeně, a tím pádem předčasně a neuváženě. Kulka trola jen škrábla na čele a roztránila jeden vyčnívající nadočnicový oblouk. Člověk by byl po takovém záahu oslepený krví, bolestí a šokem. Tohle ale člověk nebyl.

Ani nevím jak, najednou jsem jeho smrdutý dech cítil na tváři. Musel se orientovat po sluchu a šlo mu to obdivuhodně dobře. Kosmaté prsty zakončené hrubými drápy sklouzly po kabátě. Nezranil mě, úder byl však dost silný, aby mi vyrazil dech.

Klopýtavě jsem se stáhl a dal tak mému protivníkovi prostor k útoku. Obrovská pěst pročísla vzduch. Trol zuřil. Poklesl jsem v kolenu, vyhnul se druhé pěsti velikosti zralého melounu a přitiskl ústí sterlingerky do chlupatého podpaží netvorovy pravačky. Třeskla rána, do kříže napilovaná kulka roztránila kloub a vyletěla ven v několika šrapnelech.

Kotoulem vzad jsem se dostal z dosahu tvora, šíleného bolestí. Bušil kolem sebe zdravou paží, zatímco pravačka se bezvládně komíhala na dlouhém pruhu masa. Hrudník mě po úderu bolel, ale ruku s pistolí jsem měl jistou. Muška se uhnízdila na středu hrboлатého čela.

Přimhouřil jsem oči a ukročil, abych získal větší stabilitu, ale bota mi podklouzla v bahně rozmáčeném krví. Země mi dala herdu do zad a já zprudka vydechl, až mě bodlo v plicích. Lapal jsem po vzduchu a okamžik jen bezvládně sledoval hejno vyplašených krkavců kroužících nad lesem. Okamžik, který mě dělil od smrti... „Co je mohlo vyplašit?“ Hloupá poslední myšlenka.

Než se můj výhled zúžil na dvě řady polámaných špičáků, něco se stalo. Ozval se ostrý hvizd a rozložitá hrud' obludy zrudla. Trol překvapeně rýhl, vyvalil oči a jeho hrudní koš praskl jako pečené kuře pod rukama nenasytného jedlíka. Cáry plic dolétly až ke mně.

I po smrti zůstalo v trolově tváři, podobné sešlapané staré botě, něco z nebetyčného překvapení. Vstal jsem a zhnuseně ze sebe oklepal lepkavé hrudky masa. Tohle mohl mít na svědomí jediný člověk.

„Brý ráňko!“

Jansen.

Mával na mě od lesa a rozjařeně cenil zuby. Nebyl ozbrojený, ale pravačku, omotanou měděným drátem, držel před sebou. I on sám měl respekt před silami, jimiž vládnul.

„Sejmul bych ho sám!“ houkl jsem našťavaně a oškrabával si z nohavic bláto.

„Jo, viděl jsem.“

V mládencově hlase se ozýval potlačovaný smích a nedalo mi to, abych se taky nezasmál. Právě jsem o vlasek unikl smrti a to si zasloužilo aspoň úsměv.

Mladík se blížil mílovými kroky dlouhých hubených nohou. Neforemný kaftan za ním vlál jako křídla chromého ptáka.

„Měls ho na lopatě, ale musím se taky cvičit.“

Několikrát zatlá pěst a pak ji protřepal, až mu od prstů završely modré jiskry.

„Jdi s tím ode mě!“

Znělo to možná příliš agresivně, ale pravda je, že jsem přítomnost tak mocného metafysického pole nesnášel dobře. V žaludku mi trnulo a chloupky na zátylku stály v pozoru.

„No jo, promiň.“

Mladík vrazil svou smrtící ruku do kapsy. Když ji vytáhl, vypadala už docela obyčejně, jen drátěné smyčky kolem zápěstí a několika

prstů, které sloužily k lepšímu rozvedení energie, působily trochu extravagantně.

„Houfujou se. A jsou čím dál drzejší,“ postěžoval jsem si.

Minulou noc vnikli dva trolové do tábora a rozdupalí tam stan. Uvnitř spali tři žoldáci. Když jsme jejich zbytky vyprostili, nešlo poznat, kde jeden končí a druhý začíná. Řádění nočních útočníků učinil přítrž až Jansen a pár chlapů s halapartnami.

„Proto jsme tady. Udatní ochránci císařství.“

„Ty možná, já jsem tu kvůli žoldu dva zlaté týdně.“

„Materialisto,“ uchechtnul se Jansen, ale pak zalovil v kapse a směřlivě mi nabídl užmoulaný doutník. „Na oslavu hrdinského vítězství.“

Křísl jsem patentním zapalovačem, ale stříbrný váleček jen zaprskal a vyvalilo se z něj trochu čmoudu.

„Vidiš, co děláš?!“

Netuším, který byrokratický osel nám do jednotky přidělil metáka, ale přál bych mu strávit s ním jen pár dní, kdy přírodní zákony selhávají, oheň odmítá hořet, voda mění bod varu podle nezjistitelných pravidel a porouchají se vůbec všechny přístroje kromě těch nejprimitivnějších. Třeba miny zakopané kolem tábora se změnilly v neúčinné plechovky. Vybuchují, jak chtějí a kdy chtějí, ale většinou jen neškodně reznou v zemi. Jenže na to, abychom se Jansena zbavili, byl až příliš dobrý v jiných věcech.

„...mmumby muml...“ odhuhlal mládenec pod řídkým vouskem tajemnou formulku a z ukazováčku mu vyšlehl plamen. Ze zkušenosti jsem věděl, že tajná zaříkadla jsou většinou něco jako: „Tak už chytň, ty zkurvenej parchante!“ Hlavní bylo soustředění a vrozená síla umocněná výcvikem.

„Úplně to pokazí chuť!“ láteřil jsem, ale doutník jsem si připálil.

Namodralý tabákový kouř se smísil s ranní mlhou, potřhanou holými větvemi borůvčí. Ze strání už slezly i poslední závěje, ale okolní krajina si zachovávala nevládnou a pustou zimní tvář. Cestou jsme minuli vojáka, který mě střídal na hlídce. Byl dobrý, všiml jsem si ho jen díky zavlnění hustého trsu suché trávy kus od stezky. Já si na zálesáka nikdy nehrál, mé přednosti ležely ve dvou pouzdech v mém podpaží.

Willenfriedskou mýtinu obsadily zásobovací vozy, rozestavené do obranné formace. Hned za nimi stál velitelský srub a dvacet stanů,

kteřé děšt', vítr a čas dávno zbavily jednotných císařských barev. Pod vybledlými záplatami zmizely všechny insignie i erby a zůstal jen jednotící duch bitvami ošlehaných veteránů.

Došel jsem k nejbližšímu ohni a hodil do něj viržinko. Chut' byla beztoho přišerná. Nevím, jestli zásobovači nastavují tabák slavníkem nebo mi pokouření opravdu zkazila magie. Faktem je, že v ohništi zapraskalo a k nebi vylétl na plamenném jazyku malý ohnivý elementál.

„Máte pro mě trochu kafe?“ přisedl jsem si na plochý kámen ke skupince zimomřivě schoulených vojáků. Slunce stálo vysoko, ale nad mýtinou se ještě převalovala hustá mlha, pokrývající oblečení, vlasy i ocel zbraní kapkami rosy.

„Ale jen když nebudeš do ohně házet žádný další čertoviny,“ zamručel vlídně starý Ignác. Ani šest křížků nezabavilo jeho vlasy sytě měděné barvy a hlas šišlavého přízvuku obyvatel pobřeží.

Usrkl jsem erární černou bryndu a dovolil vzpomínkám, aby se zatoulaly do doby, kdy jsem tady seděl naposledy. Jak to bylo dlouho? Osm, deset let? Některé vzpomínky nikdy nevyblednou, jdou jen přehlušit novými zážitky, novými láskami a novými bolestmi. Někde hluboko tam ale pořád jsou...

ROZHRANÍ

V hlavě mi rytmicky tepal parní buchar. Zasténal jsem a přepadl mě neodbytný pocit, že mám v jazyku zapíchané střepy. Zbytek těla jsem našťestí necítil.

Standardní kocovina s několika zajímavými vedlejšími příznaky.

Kdesi na pozadí se ozýval jemný zvuk deště dopadajícího na plátno a já si uvědomil, že mám přišernou žízeň. Olízl jsem si okoralé rty opuchlým, suchým jazykem. Hlava mi najednou sama od sebe nadskočila a narazila do dřevěné podlahy. A zase. Tohle už tak standardní nebylo. V několika posledních týdnech mě po prohýřené noci budíval chlístanec studené vody ze džberu nebo chrochtání a pošťuchování prasat v chlívkou hostinského Podmíry. Tak mu ovšem směli říkat jen štamgasti, pokud jste nestáli o neodborný, ale s gusem prováděný chirurgický zásah do tělesné konstituce.

Pokusil jsem se posadit. Tělo se konečně ozvalo a v tu chvíli jsem hořce zalitoval, že vůbec nějaké mám. Mimo jiné jsem zjistil, že necítím ruce a nohy a navíc jsem našťosovaný mezi nějaké těžké, neforemné balíky. Intenzivní pach strojního oleje a vazelíny mi obracel žaludek naruby, ale ovládl jsem se. Pomalu mi docházelo, že ležím na podlaze vozu, obklopený nákladem součástek. Jeli jsme po nerovné cestě – od toho to nadsakování. Vůz patrně mířil odněkud někam. To bylo všechno, na co se má šedá kůra mozková, dosud plovoucí ve vinném láku, zmohla. Pak jsem trochu zvracel a na závěr jako velké finále znovu usnul.

„Nemyslíš, že chrnění bylo dost?!“ melodický, ale ostře laděný dívčí hlas ke mně pronikl clonou nevstřebených alkaloidů. Dostal jsem facku proudem ledové vody.

„Bože, to prase se poblilo!“ zamumlala dívka sama pro sebe. „Ještě, že je tu všechno zabalené ve voskovaném plátně.“

Neochotně jsem rozlepil oči a zamžoural, abych z koutků dostal zaschlé ospalky. Nade mnou se skláněla hezká černovlasá dívka se džbánem v ruce. Její nelidsky velké, mandlově tvarované oči v přítmí zeleně zářily. To všechno by nebylo tak špatné. Už jsem se párkrát probudil v horší společnosti. A párkrát jsem i litoval, že jsem se vůbec probudil. Hned za ní však dřepěl (vestoje by se na krytou korbu nevměstnal) trolí býk. Kdysi jsem v Lughos Stadtu navštívil Líheň a na vlastní oči spatřil obří trolí Matku. Obludně tlusté stvoření se zakrslou hlavičkou a nádorovitými hrozny prsů. Ze zduřelých rodidel vyplivovala Matka v pravidelných intervalech lidské stroje, vyšlechtěné pro nejtěžší práce. Občas si je kupovali i boháči jako osobní strážce.

Pokusil jsem se něco říci. Něco jako: „Prosím, neubližujte mi!“ Vyšlo z toho jen suché zachraptění, a tak dívka pokračovala.

„No nic,“ odfrkla si. „Vytáhni ho ven, ať se dá trochu do pucu! Nenajali jsme ho proto, aby celý den prděl na voze. Nejrychlejší pistole Severní čtvrtky, pcha!“ mávla přezíravě rukou a ladně seskočila z vozu.

Trolovi se ve zdeformované tváři objevil zlomyslný výraz, pokud ovšem lze od podobného tvora čekat tak složité mozkové pochody. Rozpáčil mi čelisti – na trola s prsty tlustými jako hlaveň dobývací houfnice překvapivě šetrně – a vpravil mezi rty pár kapek pekelně hořké tekutiny z koženého měchu. Většinu jsem vyslintal, ale i tak mě okamžitě začaly brnět končetiny, jak se do nich pomalu vracel cit. Pak mne trol chytil za nohu a smýknutím vyhodil ven.

Samozřejmě přšlo a samozřejmě jsem přistál v blátivé, rozježděné kaluži. Naštěstí jsme zrovna stáli, jinak bych skončil pod oplechovanými koly vozu za námi. Vypadalo to na menší karavanu – pět povozů a k tomu skvadra na koních. No, skvadra... tucet otrhaných žoldáků, které od bandity odlišovaly jen dva vynechané žoldy. V těchto končinách bylo ale bezpečnější putovat ve větších skupinách. Nebo sem raději vůbec nestrkat nos.

Ležel jsem na zádech a déšť mi padal na tvář a do otevřených úst. Trochu pomohl zahnat odpornou pachůť včerejší

noci a té hořké medicíny. Namáhavě a s oporou loukotí kola jsem vstal a oklepal těžký kožený kabát, z něhož opadávaly kusy bláta. Pravda, pamatoval lepší časy. Stejně jako já.

Zběžně jsem se prošacoval. V pečlivě uzavřených kapsách zbylo dvacet tuhých válečků z voskovaného papíru s přesně odměřenými dávkami černého prachu a olova a křížem přes trup mne tlačily široké bandalíry se spoustou kapes a míšků se zásobou chemikálií a olova na dvacet dalších patron. Pistole samozřejmě chyběly. Na krátký tesák, připnutý na stehně pod kalhotami, sice nepřišli, ale neuměl jsem si sám sebe představit, jak se hrdinsky prosekávám na svobodu.

Zase jsem si kecl do louže, opřel se o kolo vozu a soustředil myšlenky na nejakutnější problémy: Kde to – KURVA-FIXHIML – jsem a co tu – KURVAFIXHIML – dělám?!

Vzpomínky přicházely spolu s pachutí zksyleného vína.

* * *

Popíjel jsem v krčmě hostinského Podmíry. Sháněl jsem práci, ale jakýkoliv kšeft se mi už týdny vyhýbal. Mohl bych pracovat jako ochranka zámožného obchodníka nebo se nechal najmout k vyčištění doupěte nějakého drzého werewolfa. I když tomu bych se raději, stejně jako kdokoliv s trochou pudu sebezáchovy, vyhnul. Už dlouho mi ale štěstí nepřálo. Příliš dlouho na výdaje, jaké obvykle mívám. Zásoba černého prachu se povážlivě tenčila a bez něj nebude další kšeft. Zkrátka bludný kruh.

Od té doby, co jsem utekl z Lughos Stadtu, jsem se potloukal po různých vesničkách a pohraničních „rádoby městech“. Prostě divočina, kde nebyla šance na větší výdělek. Problémy si tady venkované řešili raději sami. Připíchnout babku podezřelou z čarodějnictví vidlemi na vrata stodoly je mnohem hospodárnější než utrácet za pistolníka. Prochlastával jsem tedy čas a úspory u Podmíry a snažil se dělat oči na místní děvečky. Vedlo se mi sice jen v tom prvním, ale nemuset si třikrát denně potírat ohanbí desinfekční vodičkou má taky určité výhody. Za převyprávění nejoblíbenějších

historek bylo pořád ještě pár venkovanů ochotno hodit na stůl nějaký ten měďák, což na džbán pančovaného vína a na masové placky stačilo. Raději jsem se neptal, z čeho to maso pochází, protože pašíků v Podmírově chlívku za dobu mého pobytu neubýlo.

Na bezpečném místě na mě čekala slušná suma ve zlatě, ale nedokázal jsem se přinutit na ty peníze sáhnout. Působily jako připomínka dobrých časů a zároveň jako špičatý osten černého svědomí. Peníze mého prvního zaměstnavatele. A téměř otce.

Pak přišlo do hospody to děvče z dnešního rána. Doprovázel ji přísně vyhlížející hubený muž ve strohém, ale zjevně drahém dvouřadém obleku. Levou půlku jeho tváře pokrývala tetuáž stylizovaných ozubených kol, což jej řadilo do klanu technologů. Dívka na chvíli vpustila pod nízký, začouzený strop trochu ledového vzduchu a noci. Zůstala stát ve dveřích a nápadně nenápadně se rozhlížela kolem. Spíš aby byla sama vidět, než aby si obhlédla hosty. V těchto končinách mohla najít jen upracované dřevorubce, uhlíře, pár přestrašených rolníků a dva tři lovce. Císař, který je sem poslal, aby proměnili divoké lesy Rozhraní v úrodná pole, na ně dávno zapomněl. Já jsem tu byl samozřejmě výjimka. Jako všude. Taky ke mně po chvílce zamířila.

Nadřazeným gestem odehnala několik vesničanů, jejichž hubené měšce jsem masíroval historkami o divech civilizace. Barvitě jsem líčil věže Metafysické university, tyčící se ve středu Lughos Stadtu, a pokračoval popisem gigantických továrních komplexů, z jejichž komínů se ve dne v noci valí kouř, takže žlutošedá mlha je v tovární čtvrti navečer hustá jako kaše a jediné nadechnutí dokáže sklátit statného valacha. Jako velké finále jsem se rozhodl přihodit pár veselých historek z největšího bordelu v Lughos Stadtu *U roztržené punčošky*. Nikdo z nich mi nevěřil ani slovo, stejně ale napjatě poslouchali. Bylo to pro ně příjemnější, než uvažovat nad zteplalým pivem, kdy a zda vůbec něco sklídí nebo zasejí a jaké budou letos daně.

Dívka přisunula svému společníkovi těžkou dubovou židli, která už pamatovala nejednu hospodskou rvačku.

V tom gestu bylo něco zvláštním způsobem podřízeného. Jako když pes nastavuje břicho vůdci smečky. Sama si sedla proti mně. Dávala přitom pozor, aby se neotřela o pocintaný stůl a její smetanově bílá kožená kazajka zůstala bez poskvrnky.

Otočil jsem se k potetovanému muži, ale ten přenechal roli vyjednavče mladé ženě a sám se věnoval jistě nanejvýš zajímavé špíně za nehty, kterou vydlobovával ozdobným nožkem. Chvíli jsme se s dívkou navzájem měřili pohledy a já se snažil zakrýt vzrušení. Ne že bych poprvé viděl hezkou holku, ale tohle konečně vypadalo na práci pro mé pistole.

„Fastynger van Hauten?“ vyslovila mé jméno s přehnaným respektem. Dávno jsem nepatřil mezi pistolnickou elitu. Dokonce i mezi touhle spodinou jsem si připadal jako vyvrhel. „Slyšela jsem o vás pár zajímavých historek,“ prohodila konverzačním tónem a gestem přivolala hostinského. „Džbán nejlepšího... hmm... nebo nejmíň pančovaného vína! Tady to asi vyjde nastejno,“ usmála se a mně se rozbušilo srdce.

Podmíra na sobě nedal znát, že by v jejím hlase postřehl ironický podtón. Aby se ho nějaká štiplavá poznámka vůbec dotkla, musela by být schovaná v ocelové tyči mířící na jeho lebku. Se standardním výrazem našťvaného buldoka odkráčel k neohoblované desce přezdívané výčep, která dělila lokál od pyramidy sudů s vínem a pivem. Po chvíli před námi přistál kameninový džbánek.

„A co konkrétně vás zaujalo natolik, že jste si přisedli?“ nasadil jsem obchodnický tón a ochutnal to „nejlepší víno“. Jak správně odhadla, byly to pořád stejné patoky – tentokrát jen míň naředené.

„Co kdybychom se nejdřív napili. Mluvit můžeme až pak. Mimochodem, říkej mi Branwen,“ znovu se usmála a já se začal topit v těch zelených očích...

* * *

... a pak jsem se probudil na korbě vozu.

Ve víně samozřejmě něco bylo. Branwen a její pán potřebovali moje služby nebo přímo mě a dopředu jim bylo jasné, že bych nešel dobrovolně, docházelo mi. Zavezli mne tedy příliš hluboko do divočiny, než abych se odvážil vrátit sám. Byli jsme v pralese Rozhraní – pásu divočiny mezi přímořskou oblastí a Lughos Stadtem. Má jediná šance teď byla putovat s nimi. Ať už míří kamkoli, musí to být civilizovanější kraj než tyhle hluboké lesy a mlžné močály. Aspoň jsem se nemusel bát, že mě vezou odevzdat úřadům do Lughos Stadtu. Podle slunce, nesměle vykukujícího zpod těžkého příkrovu mraků, jsme jeli na opačnou stranu a navíc se Branwen až příliš zajímala o mé schopnosti střelce.

Zdejší ekosystém oplýval z přírodopisného hlediska zajímavou sbírkou různorodé a vpravdě početné zubaté havěti. Část z ní by učení universitní profesori zařadili do oblasti dávnověké mytologie či delirických halucinací, což jí nijak nebránilo v požívání pocestných. Myšlenky na útěk mne zkrátka velmi rychle přecházely. Navíc se mi už udělalo lépe a ke slovu se hlásil žaludek.

Přišoural jsem se k blízkému ohništi. Plamínek skomíral pod neustálým náporům mrhnutí a jen stěží zastával jinou než symbolickou funkci. Ohříval se nad ním nějaký hustý bublající blaf. Podle vůně ovesná kaše se špekem. Kolem se choulilo několik zamklých mužů ve velice podobných plátěných kacabajkách. Nepochybně patřili k sobě. Odhadoval jsem je na příslušníky stejné tovární gildy. Kus stranou postával starý známý trol. Těžké, deformované rysy jeho obličeje působily spíše jako rohovinové pláty na hlavě ještěra než jako lidská tvář.

Jeden z mužů se šel vymočit za vůz, a tak jsem mu zasedl místo na pařezu a bezostyšně si přivlastnil i jeho misku. Kaše byla zatraceně dobrá nebo to tak aspoň mému vyčerpanému žaludku připadalo. Nikdo se na mne za celou dobu ani nepodíval. Pochyboval jsem, že by to bylo kvůli pověsti, které jsem se těšil v Lughos Stadtu, na to jsme od něj byli příliš daleko. Přesto jsem se ponořil do sebelítostivých úvah.

Pomalů jsem si zvykal na samotu i neskryvané opovrzení, kterým mne ostatní častovali. Opovrzení smíšené se strachem. Kdo se ostatně může pochlubit vraždou svého mistra? Vraždou, která vedla k sice tajné a zákulisní, ale o to krutější válce, jež stála jedno velké město politickou i ekonomickou stabilitu?

Pracoval jsem tehdy v Lughos Stadtu jako ochranka jednoho z nejváženějších občanů, profesora Metafysické university, ctihodného Cíara Bendygeydvrana. Kdysi mě jako usopleného kluka vytáhl z bordelu, kde jsem dělal posluhu a uklízeče. Cíar jako stálý návštěvník toho hambince jistě nebyl svatý, ale poskytl mi nejlepší vzdělání. Sám byl metafysik, nebo taky meták, jak jsme jim hanlivě přezdívali, ale rozpoznal ve mně schopného industriála a umožnil mi mé nadání rozvíjet. A pak, následkem mojí neopatrnosti, došlo k nehodě. Exploze černého prachu a dalších chemikálií zlikvidovala polovinu domu a pohřbila mého mistra pod troskami. Tedy nebyla to tak úplně nehoda. Nálož výbušniny byla přilepená ke stěně Cíarova trezoru a nedal ji tam nikdo jiný než já. Jenže jsem nepočítal s bouřlivou reakcí poplašeného kouzla, které zkolabovalo a mnohonásobně výbuch umocnilo.

Mě nenapadlo nic jiného, než sebrat Cíarovy peníze a utéct z města. Všichni si pak samozřejmě mysleli, že jsem Cíara zabil úmyslně. Co horšího, jeho smrt narušila křehkou rovnováhu mezi industriály a metafysiky sdruženými kolem městské university. Od té doby jsem na útěku. Ty špinavé peníze jsou pořád ještě schované, nedokázal jsem na ně sáhnout. Hlavní město císařství se zatím zmítalo v bojích metafysiků a industriálů. Křehký mír neustál tragickou smrt významného člena městské rady. Podle obou stran šlo o atentát, ovšem obě jej přičítaly té druhé. Podle metafysiků se industriální klika chtěla zbavit mocného nepřítele, industriálové to celé zase považovali za cílenou provokaci a záminku k boji. Série politicky motivovaných vražd se, pokud vím, ještě nezastavila.

Odtažitost mužů kolem ohniště má ale jistě jiný důvod než tuhle starou historii, kterou se beztak zabývám jen já

a pár lovců odměn. Po noci povalování ve vlastních zvracích jsem nevoněl zrovna vábně. Sám bych si od sebe nejradši odsedl, kdyby to šlo.

„Hej, ty!“ oslovil jsem nápaditě nejbližšího strážníka. „Co se tady vlastně děje? Co a kam vezeme?“

„Vyliž si...“ zbytek odpovědi zanikl v mlaskání a polykání, jak do sebe muž překotně házel kouřící kaši, ale dovedl jsem si vynechaná slova dosadit.

„Jedeme k Morhenskému moři. K přístavnímu Šestiměsí,“ ozval se za mnou známý melodický hlas. „A převážíme... hm... strojní součástky. Víc nemusíš a ani bys – v zájmu vlastního zdraví – neměl vědět.“

Do zorného pole mi s pohupováním boků vplula má únoskyně. Ačkoli bych na ni měl být našťvaný, nebo se jí dokonce bát, nemohl jsem v sobě potlačit jisté pudy, které všechny tyto pocity potlačily a nutily mne zkoumat hlavně umnou kompozici, do níž příroda sladila krásně tvarovaný pevný zadek a dlouhé nohy ve vysokých natahovacích botách.

„Chrch... urhm!“ reagoval jsem duchapřítomně a chvíli se dávil kaší. „Jestli za mě chcete získat odměnu, jedete špatným směrem. Ale to asi víte. Jestli tedy chcete využít mých služeb, mohli jste na to jít i jinak – třeba mě slušně požádat, uzavřít smlouvu a zaplatit zálohu.“

„Trošku se přeceňuješ, pistolníku,“ usmála se povýšeně a pouhým pohledem vykázala od ohně jednoho ze zasmušilých chlapů. Sedla si na jeho místo a muž odkráčel k nejbližšímu vozu, kde se pokusil svou čest zachránit předstíráním nějaké veledůležité a neodkladné činnosti.

„Vlastně jsme tě včera s Krümelmannem zachránili. Asi nevíš, že tě ten hostinský ve své putyce strpěl tak dlouho jen proto, že čekal, až se k němu z Lughos Stadtu dostane vojenská jednotka,“ oznámila mi chladně a pohrávala si s černěnou dýkou, kterou vytáhla z holínky.

Nejspíš jsem pěkně zbledl, protože Branwen natáhla ruku, jako by mi chtěla zabránit, abych se skácel do mdlob. Tak proto mě u sebe Podmíra nechával tak dlouho skoro za-

darmo a proto se mi vyhýbaly všechny kšefty. Hostinský chtěl zkásnout odměnu za mé zadržení a předání úřadům v Lughos Stadtu a odháněl ode mě potencionální zákazníky. Vždyť jinak bylo v téhle divočině pro ozbrojeného chlapa vždycky práce až moc. Byl jsem hlupák, že mi to nedošlo už po několika dnech.

„No no! Tebe to nějak vzalo, van Hautene. Za dobu, co jsi na útěku, ses přece už mohl naučit pár věcí o lidské povaze. Každopádně nám teď' dlužíš malou službičku. Nehledě na to, že jsme museli tomu tvému přítelíčkovi zaplatit pěknou sumu, aby se mu vyplatilo přenechat tě nám.“

Branwen kývla na trola, který, jak se zdálo, stál vždy někde poblíž. Ohromný tvor připajdal a podal jí kožený vak.

„Tady máš své zbraně. Nemohli jsme riskovat, že se někde cestou probeřeš a pokusíš se prostrílet na svobodu, než ti vysvětlíme, jak se věci mají. Teď už je ti doufám jasné, že pokoušet se o nějakou hloupost by ti nebylo k užitku.“

Nervózně jsem poposedl. „A o co teda jde? Sice jste mě zachránili před vězením, ale potloukat se Rozhraním znamená ještě větší průser. V Lughosu by mě aspoň čekal byt a strava na dobu určitou – do popravy!“

Rozpaloval jsem se čím dál víc, i když mi šlo spíše o to, vylít si na někom vztek, když Podmíra nebyl po ruce.

„Tady mě nějaká potvora rozpáře jako vepře, vybere ty nejlepší kousky a nechá mě týden chcípat někde v křoví. K Šestiměstí jsme se přece mohli dostat po kupecké stezce, a to daleko pohodlněji a bezpečněji!“ pokusil jsem se z ní dostat nějakou použitelnou informaci, které by se dalo chytit.

„Jak jsem řekla, převážíme jisté technické zařízení a snažíme se je chránit odpovídajícími prostředky,“ odsekla. „To by ti jako odpověď mělo stačit a jako poznámku pod čarou ber tohle,“ hodila mi váček, který mi málem vykloubil zápěstí. Zlato a ne málo.

Branwen se zvedla z pařezu, na kterém seděla s nožkou přes nožku, a zařvala hlasem poháněče dobytka: „Polední přestávka končí! Zapřahat a jedeme, ať se k Willenfriedské mýtině dostaneme před soumrakem.“

Chvilí jsem pozoroval, jak se ladným vyhoupnutím dostala do sedla svého vraníka. Tohle byla trochu jiná liga než mé obvyklé děvečky a uhihňané dcerky ze statků. Radši jsem zkontroloval zbraně – dvě opakovací pistole systému Sterlinger. Obě nabitě na šest výstřelů naříznutými olověnými kulemi a připravené v podpažních pouzdrech, která jsem naučenými pohyby připnul pod kabátec do závěsů na bandalírech. Rázem jsem ztěžkl o šest kilo, ale cítil jsem se s tou váhou bezpečněji. Konečně kompletní. Když jste to uměli, daly se zkřížením paží přes hrudník tasit obě pistole zároveň. Já to uměl, a to sakra dobře, usmál jsem se. Asi kapku křivě.

Odešel jsem od ohně, do kterého právě zbývající chlapi močili, a vyskočil na šejtrok jednoho z povozů. Vozka byl zakrslý a zarostlý chlapík, jehož tělesný odér byl cítit na deset kroků, ale vůz byl zdaleka nejudržovanější a také koně se zdáli méně uondaní a vykartáčovaná srst se jim leskla jako leštěný onyx. Kodrcavě jsme vyrazili vpřed po neznatelné stezce. Spíš jsem si přál věřit, že v pásu blátivé břčky, vinoucí se hustým lesem, rozeznávám vyježděnou cestu a nejde jen o pruh sesuté půdy.

Rozhovor s Branwen mi poskytl materiál k přemýšlení. Jestliže měli organizátoři této šílené akce tak akutní potřebu získat jako doprovod pistolníka, znamenalo to nejspíš, že počítají s ohrožením ze strany metafysických sil.

Přívrženci metafysiky si dokáží přizpůsobit silou vůle přírodní zákony, zohýbat a zaplést fyzikální formule podle svého přání a stvořit tak třeba plamen živící se silou myšlenky, který hoří i ve vakuu. Zdá se to absurdní, ale nejspolehlivějším prostředkem k likvidaci meťáka je kulka mezi oči. Proti metafysickému působení jsou do jisté míry imunní, ale síle fyzikálních zákonů, reprezentovaných mechanickou zbraní, většinou podlehnou. Pokud ovšem nejde o jednoho z Mocných. Silové pole, jež je obklopuje, pokríví přírodní zákony jako optická čočka, a tak v jejich přítomnosti nelze bez nebezpečí ani škrtnout sirkou k připálení lulky. V lepším případě nechytne, v horším se změní v šotka, který kuřákovi uhryzne nos.

Ze vzpomínání na složitou lekcí o jemném rozhraní metafysiky a fyziky, kterou mi kdysi přednášel mistr Bendygeydvran, mě rozbolela hlava a dostal jsem chuť si zakouřit. Z jedné z mnoha kapes a míšků na bandalíru jsem vytáhl poškrábané plechové pouzdro s hedvábnými papírky a tabákem a přes kordcání vozu si ubalil neforemné, ale o to tlustší cigáro.

„Chrchly!“ vyrušilo mě ze zapalování. Zakrslý kočí mě už nějakou dobu mlsně pozoroval.

„Dáš si taky, pindo?“ nabídl jsem mu otevřené pouzdro.

„Nejsem žádněj pinda, ale Langerhans, vedoucí týhle bandy koňáků. A za takový kecycy bys zasloužil uříznout uši až u prdele, mladej. Ale to by se taky moh rozsypat ten tabák,“ zakřenil se mužík vylámanými žlutými zubisky a jal se nacpávat dýmku. „Jedeme už hezkejch pár dní a většinou takovouhle kurevskou divočinou. Ta mrcha mi ani nedovolila koupit si tabák a kořalku v tý krčmě, kde jsme tě včera nabrali.“

Ostražitě se rozhlédl, jestli jeho nářky někdo nezaslechl. Bylo jasné, o jakou mrchu jde. Branwen tady platila za hlavní výkonnou autoritu. Skrček udělal dobře, že ztichl, v následující chvíli kolem nás proklusal její kůň. Branwen sama mi věnovala sotva pohled a jela dál k čelu karavany. Nemohl jsem se ubránit dlouhému upřenému pohledu na její pozadí. Mrkl jsem teprve když zmizela za stromy.

„Utři si bradu pistoléro, ať mi to tady nepocintáš!“ zachechtal se Langerhans. „Nevím, co na ní vidíš. Fiflena suchá jak lunt. S mečem to sice umí – až moc dobře, to jó – ALE!“ chystal se završit svou argumentaci myšlenkovou korunou. „Není ji pořádně za co chytit!“ vozka si spokojeně prohrábl prošeďivélou bradu s několika zapletenými copánky a zbytky kaše a našťestí ztichl.

„Co je vlastně na vozech? Zabalené je to pečlivě jako císařský poklad,“ nepřestávala mě trápit základní otázka. Od ní se odvíjel i předpokládaný nepřítel, který po nás vzhledem k bezpečnostním opatřením jistě půjde.

„Až na to, že náš náklad vezeme do přístavu, ti nemůžu nic říct, mladej,“ vozka nevynechal příležitost osvěžit náš rozho-

vor mohutným zachrchláním a odplivnutím přes postranici. „S támhleťema montérama nemám nic společného,“ ukázal palcem na zadní vůz, v němž se vezli chlápci v plátěných halenách. S těma jsem se seznámil už u jídla. „To voni to maj celý v Šestištadtlu smontovat. Já si jen hledim svejch vozů.“

Aspoň jsem si ujasnil rozdělení funkcí v karavaně. Byla tu ochranka, uniformovaní dělníci se starali o náklad, koňáci o vozy a zvířata a Bran prostě velela. Strohý (trefnější označení mě nenapadlo) muž jménem Krümelmann fungoval jako šedá eminence v pozadí, dohlízející na zdárný průběh celé akce.

Zatímco jsem pokuřoval a nechával ozubená kolečka v hlavě pracovat na nejvyšší obrátky, dorazili jsme na mýtinu, kde jsme měli rozbít tábor. Vozkové uspořádali povozy do nepravidelného kruhu, který by při troše dobré vůle usnadnil obranu nočního ležení.

Seskočil jsem ze sedátka a chvíli si protahoval záda a ulevoval otačenému zadku. Déšť na noc ustal, ale zato na krajinu padla mrazivá mlžná příkrývka, která jen umocňovala kvapně postupující podzimní stmívání. Pod ochranou narychlo vybudovaných celtových stříšek se rozhořely ohníčky, osvětlující boky povozů.

Mechanici se stáhli k jednomu ohni, stále stejně mlčenliví a zasmušilí jako při našem prvním setkání. Vozkové a pár jejich pomocníků dávali ještě před západem slunce do pucu své vozy, opravovali drobná poškození a obstarávali koně – silné, zavalité valachy s drsnou hřívou. Partička vojáků si rozdělala oheň uprostřed tábora. Distancovali se od koňáků a zbytku výpravy vůbec. Odrbaní a zarostlí žoldáci začali hrát kostky na desce, kterou s sebou podle toho, jak byla otřískaná, tahali už léta. Muškety ale měli pořád po ruce, připravené k okamžitému použití. Krümelmanna ani Branwen nebylo vidět. Přistihl jsem se, že na ni zcela nesmyslně žárším, a tak jsem si radši přisedl k vojákům a chvíli sledoval hru. Byla to jakási kombinace obyčejných kostek a sázení na figury krále, královny, kluka a dámy, které byly neuměle nakresleny na hrací desce.

Vojáci mou přítomnost ignorovali, což bylo u téhle sorty lidí pochopitelné. Drželi při sobě, stmelení společnými bojovými zážitky, a já byl pro ně podřadný tvor. Ve vzduchu jsem přesto postřehl jakýsi zvláštní neklid. I když jsem si zprvu říkal, že si to jen namlouvám, postupně jsem se přesvědčil, že muži hrají kostky zcela mechanicky, jako by na cosi napjatě čekali. Při hře nepadlo slovo, nikdo nepřihazoval, a dokonce jsem nezahlédl jedinou láhev s kořalkou.

Odsunul jsem se opatrně do stínu pod nejbližší opuštěný vůz, překřížil ruce na hrudi a nechal prsty, ať si samy najdou zbraně. Pažby pistolí vklouzly do dlaní zcela automatickým, plynulým a léty tréninku vžitým pohybem. Mozoly na palcích zapadly za kohoutky zbraní. Měl bych najít Bran a Krümelmanna, ale teď jsem si nemohl dovolit spustit oči z vojáků.

V tom proťalo zamračenou temnou oblohu jasné světlo padající hvězdy. Všichni žoldáci se jako jeden muž zvedli od táboráku a v rukách jim zarachotily muškety. Hrací desku někdo zašlápl do bláta. Několika přesně mířenými výstřely zlikvidovali žoldáci mohutného trola, který neúnavně obcházel tábor a hlídal jej před napadením zvenčí. Pololidské monstrum nestačilo ani zařvat a padlo k zemi, krvácejíc z mnoha zranění.

„Zradááá!“ zařval jsem z plných plic, jelikož mne nic originálnějšího nenapadlo.

Naštěstí to stačilo. První salvu sice vypálili vojáci, ale to už byl zbytek tábora na nohou.

Mechanici vyběhli zpod své cely jako vyplašené slepice a jeden z nich okamžitě padl opožděně vypálenou kulkou. Zbytek se chopil různých nástrojů a improvizovaných zbraní a vrhl se do boje. Měl jsem dojem, že kdyby nezemřel jeden z jejich druhů, nejspíš by raději utekli do lesa.

Vojáci byli odporem překvapeni. Po první salvě se chtěli rozdělit a nerušeně, jako na jatkách vymlátit jeden vůz za druhým. Nyní však byli nuceni stáhnout se do sevřeného kroužku kolem ohně. Muškety, po jediném výstřelu k nepotřebě,

používali někteří z nich jako kyje, jiní se uchýlili ke starému dobrému nabroušenému železu.

Rozzlobení mechanici se na ně natlačili se svými hevery a masivními utahovacími klíči, ale proti cvičeným zabijákům neměli šanci. Nicméně je alespoň zpomalili a bránili jim v pohybu. Mezitím nezahálely ani mé pistole. Klečel jsem pod vozem a páčil střídavě z levé a pravé sterlingerky, tak aby se v každém okamžiku rojilo ve vzduchu alespoň pár gramů olova. Výstřely splynuly do jediného dlouhého zahřmění. Čtyřmi ranami se mi povedlo sejmout tři vojáky a bohužel také jednoho vozku, který se zapletl do tlačence kolem ohně. Vlhký vzduch zhoustl karmínovou mlhou.

V matném, klamavém světle ohňů jsem zahlédl Branwen, jak seskakuje z korby vozu na druhé straně tábora. Ještě se potýkala se šněrováním kalhot a mě bodlo u srdce, když mi došlo, co a s kým asi dělala. Prorazila si cestu neorganizovanou bandou mechaniků a dostala se až do bezprostřední blízkosti vojáků. Přikrčený postoj divoké kočky jí umožňoval kdykoliv zaútočit nebo uskočit. Zaleskla se úzká čepel a vzduch prořalo zasvištění ostré jako břitva. Měl jsem dojem, že meč cestou roztínal i molekuly vzduchu, každopádně ale prosekl čelo nejbližšího žoldáka i s přilbou. V následující vteřině stála Branwen na opačné straně bojující skupiny, meč pohroužený do podbříšku dalšího vojáka.

Stupidní instinkt prince na bílém koni mě donutil vstát a vrhnout se do víru boje. Několika skoky jsem se ocitl v největší tlačenci. Mechanici, vyděšení efektivní a brutální obranou žoldnéřů, se obraceli na útěk a motali se mi pod nohy. V krvavém blátě se válela těla jejich kolegů. Až dosud jsme měli nad vojáky psychologickou převahu, protože nečekali odpor. Nyní už jim bylo jasné, že opravdoví protivníci jsou jen dva. Žena a chlap s několika posledními náboji v pistolích.

Najednou se ozvalo jedovaté syknutí a vojákovi, který stál nejbliž, explodoval hrudník v záplavě krve a úlomků kostí.

„To Krümelmann! Má odstřelovačku!“ zařvala na mě přes hlavy vojáků Bran. Takže jsme tři.

Sehnul jsem se, abych unikl ráně těžkým vojenským mečem, klekl do bláta a zespodu střelil svého protivníka do břicha. Mrtvé tělo se na mě zhroutilo a uvěznilo mě pod sebou. V kluzkém blátě není nijak snadné odvalit ze sebe osmdesátikilového chlapa v plné zbroji, navíc mazlavého vlastními střevy a krví. Mých potíží si všiml další voják, přistoupil na bezpečnou vzdálenost a chystal se mne zneškodnit bodnutím do hlavy. Zašklebil jsem se na něj zpod stále ještě cukající se mrtvoly a střelil ho do obličeje. Bezhlavé tělo se pokusilo několika drobnými krůčky udržet rovnováhu, až konečně padlo vedle mě. Tak končí lidé, co nedrží krok s technickým vývojem. To, co bylo před pár lety bezpečná vzdálenost pro meč, v éře prachových zbraní neplatí.

Oproti všem očekáváním se nám podařilo zvrátit křehkou rovnováhu sil v náš prospěch. Branwen tančila po bojišti se svým sotva metr dlouhým mečičkem a s rutinou zkušeného řezníka a grácií baletky likvidovala jednoho žoldáka za druhým. Já, stále ještě napůl zavalený, jsem sice už vyprázdnil obě pistole, zato šly ale všechny kulky do černého. Krümelmann z bezpečného úkrytu na voze likvidoval svou tichou odstřelovací puškou přebytky. Na nohách se drželi jen tři vojáci a pár dalších zmizelo v nočním lese.

Vtom jsem si všiml, že se ke mně žene jeden z posledních žoldáků. V ruce držel malou kovovou kouli. Vyhodil jsem bubínek jedné sterlengerky a začal do něj horečně cpát tuhé papírové válečky zbývajících nábojů. Zacvakl jsem zásobník a rozvážně, beze spěchu vystřelil. Skoro mě mrzelo, že jsem se nedočkal důstojnějšího protivníka. Muž schytl dávku olova do hrudníku, ale ještě chvíli se udržel na nohách.

Schoval jsem zbraně do pouzder a s bohatýrským heknutím ze sebe konečně odvalil mrtvolu. Postřelený žoldák se mezitím poklidně zhroutil do pohasínajících plamenů ohniště. Že tam padá i s tou podivnou koulí mi došlo až zpětně. Vzduchem otrásl mohutný výbuch, mrtvý voják mě opět vlisoval do bahna a v uších jsem pocítil vlhkost vlastní krve. To byly poslední vjemy, které jsem byl schopen zachytit.

* * *

Oči se mi neotevíraly lehce. Chvíli jsem myslel, že mi je někdo zatížil mincemi, jak se to dělává mrtvolám. Nebylo by divu, taky jsem se dost mrtvě cítil. I když mrtvolu nic nebolí. Mě ostře píchalo v hrudníku a ve stehně, v hlavě mi bolestivě dunělo a dýchal jsem krátce a sípavě jako děravý kovářský měch. Když jsem konečně zvedl víčka, viděl jsem jen rudou mlhu.

„Tak. Drž oči chvíli otevřené, něco ti do nich nakapu,“ promluvil někdo. Škubl jsem sebou leknutím a pokusil se posadit. Výsledkem bylo jen to, že jsem zakňučel jako nakopnuté štěně a zase omdlel.

Druhé probuzení bylo o poznání příjemnější. Někdo mě konejšivě hladil po čele a bolest ustoupila. Ten někdo byla Branwen, ale nehladila mě. Jen měnila obklad. Ležel jsem na tvrdé prkenné palandě v jednom z našich vozů. Naštěstí jsme zrovna stáli, jinak by mi asi otřesy vyklepaly mozek z hlavy.

„Co se stalo?“ zachroptěl jsem. Nahromaděné hleny mi bránily mluvit zřetelně. Musel jsem ležet dost dlouho.

„Takže velký pistolník je opět mezi námi? No to jsme si všichni oddechli.“

Mělo to znít arogantně a uštěpačně. Jako pokaždé, když na mne promluvila. Ale neznělo. Její hlas byl spíš unavený. A taky ustaraný. Zvědavě jsem na ni pohlédl zpod obkladu, který mi zastíral výhled. Opravdu vypadala vyčerpaně. Nebyla zraněná, nebo aspoň ne viditelně, takže její únava pramenila nejspíš z toho, že tu o mě celou dobu pečovala. Trochu zahanbeně jsem si uvědomil, že pod dekou a tenkou vrstvou obvazů jsem nahý. Kád' s vodou a použitá mycí žínka vedle palandy mou mužskou ješitnost jen dorazily.

„Tak ses mi konečně dostala do kalhot,“ pokusil jsem se odlehčit situaci. Bran překvapivě zrudla jako pivoňka a hned odvedla řeč jinam.

„Ty zrádce jsme dostali. Všechny. I ty, co utekli do lesa. Sama jsem je vystopovala a podřízla jako prasata.“ Když mluvila o za-

bíjení, do hlasu se jí hned dostalo víc energie. „Tebe sejmula příruční bomba. Myslím, že tomu vy pistolníci říkáte granát. Střepiny zabily jednoho mechanika, který se tam připlétl. Měls ztracené štěstí. Z toho chlapa, co na tobě ležel, zůstala jen trocha drůbků do polívky. Jeden šrapnel se zastavil až o tvou pistoli,“ ukázala mi sterlengerku se zdeformovaným bubínkem. Kdyby byla pistole nabitá, výbuch by mi urval půl hrudníku. „Druhý šrapnel ti jen posekal stehno, ale nijak vážně.“

„Jak dlouho tu ležím?“ vzepřel jsem se rukama a i přes bodavou bolest v hrudníku se posadil a stydlivě si přitáhl deku až ke krku.

„Tři dny. Ale našli jsme tě až den po bitvě. Byl jsi v lese, zalezlý v houští. Asi ses tam v šoku doplazil. Máš štěstí, že ještě pořád stojíme na Willenfriedské mýtině. Krümelmann nařídil inventuru nákladu a s tím zbytkem mechaniků to jde pomalu.“

„A to ses o mě celou dobu starala? Sama?“ do hlasu se mi asi vloudila troška škodolibého zadostiučinění, protože Branwen podrážděně rozhrnula cípy krycí plachty vozu.

Ještě vyštěkla: „Ano, starala. Jsi pěkněj chcípák, van Hautene. Pochybuju, žes nám stál za ty potíže a prachy, který jsme do tebe nacpali.“

Prerušil ji hlas zvenčí. „Tak už je vzhůru? Svolej všechny, ať se připraví. Budeme pokračovat v cestě.“ Příkazy zněly jako prásknutí bičem.

Ten hlas jsem ještě neslyšel, ale rychle mi došlo, komu patří. Na korbu vozu se vyhoupl Krümelmann. Tvářil se stejně přísně a sucharsky jako tehdy v hospodě. Tetování ve tváři to jen podtrhovalo. Byl ustrojen v kožené variantě dvouřadého obleku a nízký oplechovaný cylindr mu na hlavě přidržovala páska pod bradou. Byla to poslední móda mezi šlechtici, kteří si pěstovali pověst dobrodruhů a válečníků. *Vhodné do vybrané společnosti i na čajový dýchánek*, říkalo se. Ve skutečnosti spíš směšné a nepraktické. Křížem přes záda visela Krümelmannovi metr a půl dlouhá puška s masivním válcovým tlumičem. Odstřelovačka, která nás při večerní bitvě zachránila.

Chvíli mě pozoroval dravčím pohledem a pak zaskřípal: „Někdo nás zradil. Žoldácká společnost, od které jsme najali vojáky je velká a zavedená. Museli ji infiltrovat pomalu a postupně. Ty máš štěstí, že ses k nám dostal jen náhodou. Jinak bych tě pro jistotu nechal zhoupnout na nejbližší větvi.“ Nehybnýma očima sledoval, jaký měl jeho proslov účinek.

„Když teď víte, že nejsem zrádce, řeknete mi konečně, co převážíme?“

K té otázce jsem musel chvíli sbírat odvalu. Z toho člověka mě mrazilo. Asi půl minuty jsem čekal, a když Krümelmann stále jen nehybně zíral, doplnil jsem nejistě: „Prosím?“

Hubený technik se krátce zasmál, a pak oproti všem předpokladům promluvil. „Nevím sice, k čemu ti to bude, ale budiž. Převážíme součástky k sestavení lodního parostroje. S jeho pomocí konečně technika zlomí monopol metafysiků. Tihle šarlatáni už příliš dlouho sedí na docích jako žába na prameni a prodávají loďařům všechna ta nesmyslná a předražená magická vylepšení. Pro lepší vítr, větší nosnost, rychlost...“

Nečekal bych, že kdy uvidím Krümelmanna, jak ztrácí sebeovládání.

„A tohle všechno teď umožní jediný přístroj!“ pokračoval zaujatě, jako šílený profesor představující své vědecké dítko. „Povedlo se mi vyvinout parastroj dostatečně skladný, nenáročný na obsluhu a zároveň odolný vůči nestabilnímu prostředí na lodi. Jestli jeho prototyp dostanu do Šestiměstí a zprovozním, utrhá mi loďařská gilda ruce a objednávky na další stroje se jen pohrnou!“ Najednou tetovaný muž zmlkl a namířil na mě prst. „A tohle všechno chtějí samozřejmě metafysikové sabotovat. Někdo mě zradil. Ale já ho dostanu!“ Znělo to jako konstatování. Nebyl v tom hněv ani hrozba, jen oznámení.

Pro dnešek už měl Krümelmann konverzace dost. Otočil se a beze slova rozloučení odešel.

Chvíli jsem o jeho slovech uvažoval. Musel být opravdu skvělý technik – industriál nejvyššího zasvěcení – když se mu povedlo něco takového. Slyšel jsem už o podobných poku-

sech, ale většinou se obří parní stroje ani nepovedlo naložit na loď. A pokud ano, stala se velice brzy nějaká nepříjemná nehoda – výbuch, požár nebo to prostě nefungovalo. Šeptalo se o sabotážích, ale daleko pravděpodobnější bylo, že stroje ještě nebyly dost pokročilé.

S hlavou plnou převodů, tlakových kotlů a hvízdající páry jsem si znovu lehl a zavřel oči. Pořád jsem se cítil slabý a rozbolavělý.

Probudilo mne kodrcání vozu. Mezerou v plachtě jsem toho moc neviděl, a už jsem měl dost spaní. Opatrně jsem spustil nohy na nebezpečně pohyblivou podlahu. Hned jsem ztratil rovnováhu, a jak jsem se ji snažil udržet, bodlo mě ve zhmožděném hrudníku. Něco sprostého jsem zařval a upadl. Bolestí mi až vyhrkly slzy. V tu chvíli mne kdosi chytil v podpaží a bez námahy zvedl na nohy. Branwen. Musela sedět někde v šerém koutě vozu a dávat na mě pozor. Vyškubl jsem se a otočil se k ní zády, abych si otřel oči. Nechtěl jsem, aby byla svědkem mojí slabosti. V tu chvíli nebylo nic důležitějšího. Dokonce mi bylo jedno i to, že před ní stojím s holým zadkem.

Sám jsem doklopýtal až k východu z vozu a pozoroval ubíhající cestu, dokud mě nerozklepala zima. Když jsem se otočil zpátky, bylo už lůžko obsazené. Ležela v něm Branwen, nevelká, pevná nádra vyložená na dece jako jablíčka na trhu, a tvářila se děsně vážně. Vklouzl jsem k ní. Ano, někdy to opravdu bývá takhle jednoduché.

Jelikož jsem byl zraněný, byla Bran nahoře a celá se přese mne přelévala v rytmu kodrcání vozu. Já jen občas potlačil bolestné syknutí a zíral na ni, když se prohýbala do luku a hryzala si spodní ret, aby nás nezaslechl vozka. Pátřavě jsem prsty přejížděl po jejích stehnech, bocích, žebrech a kroužil prsty kolem ztvrdlých bradavek, vztyčených jako malé růžové prstíky... pak se mi zatmělo před očima.

„Ty jsi opravdu rychlostřelec, van Hautene,“ zachichotala se Branwen jako zlobivá holčička, která zrovna utrhla křídla mouše. Zároveň vklouzla rukou pod sebe a sevřela v dlani můj penis, ještě lepkavý jejími šťávami. Jen jsem zvedl

obočí a opatrně ji ze sebe setřepal. Bez ohledu na bolavý hrudník jsem byl podruhé nahoře já.

„Dáš si taky?“ zeptal jsem se, když bylo po všem a já si balil neforemnou tlustou cigaretu. Tísnili jsme se vedle sebe na kanapi a Branwen mi drnkala prsty na vystouplá žebra jako na xylofon. Jen zavrtěla hlavou a dlouhými vlasy mě přitom lechtala na břicho. Po prožitém milování byla nezvykle tichá.

Najednou vstala a začala se oblékat. „Tohle už se nebude opakovat, van Hautene. Je ti to jasné?“ špitla přiškrčeným hlasem, ale nedívala se na mě. „Patřím někomu jinému.“

„Ty myslíš Krümelmanna? Vykašli se na něj, můžeme cestovat spolu.“

Sám jsem se divil, co jí to nabízím, ale někde hluboko jsem cítil, že bych to tak opravdu chtěl. Tahle holka pro mě rozhodně nebyla jen jednorázové potěšení.

„Asi ti nebudu moci poskytnout takový komfort jako ten suchar, ale...“ nevěděl jsem, jak pokračovat, a navíc jsem se najednou cítil děsně trapně. Jako škemrající děcko.

Branwen se ke mně obrátila. Tvářila se zoufale, ale zároveň odhodlaně. „Vykašlat se na něj? Vždyť přece víš, že tohle nemůžu.“ Chvilí mě pátravě pozorovala. „Ty to vážně nevíš? Já jsem přece výpěstek. Stejně jako náš trol. To bys neřekl, že je to vlastně bráška, co?“ smutně se usmála. „Nemůžu Krümemanna opustit. Už v Líhni mě upravili přesně podle jeho požadavků. Chtěl konkubínu a zabijáka v jednom. A upravili mě i tady nahoře,“ sevřela si hlavu do dlaní, jako by ji prudce rozbolela. „Nemůžu odejít. Jsem jen jeho!“

Rychle sebrala zbytek svršků, pochvu s mečíkem a sotva zpola oblečená seskočila z jedoucího vozu, jako by tady už nedokázala vydržet ani okamžik.

Celou dobu jsem na ni jen vytřeštěně zíral. Věděl jsem, že kromě trolů se pěstují i jinak upravení pololidé. Ovšem samice byly dost neobvyklé. Existovala vždy jen jedna Matka, ostatní výpěstky byly bezpohlavní, a tak ačkoliv Branwen disponovala navenek všemi ženskými atributy, uvnitř byla stejná, jako dvouapůlmetrový trolí býk. Stačilo Matce správně nadávkovat hormony a další přísady, aby rodila výpěstky li-

bovolného tvaru, barvy či velikosti. Přes tohle všechno na mě Branwenino přiznání zapůsobilo jako rána palicí do hlavy.

Uvolněná plachta pleskala ve větru do bočnice. Jako ve snu jsem vstal z lůžka a vyskočil. Zraněná noha mě neudržela. Plácl jsem sebou do bláta a jen taktak se odkutálel z dráhy vozu, který jel za námi. Tažný kuň sklonil hlavu a zvědavě mi frknul do obličeje trochu pěny.

„Takže sis vybral svoji prémii?“ ozval se Krümelmannův hlas. Seděl na šejtroku vedle kočího a nezáčastněně pozoroval, jak se válím nahý vedle cesty. „Neměj strach, nežárlím. Kdo by taky žárlil na výpěstek. Je to jen živý stroj. V tomhle případě na šukání a zabíjení. A oboje umí sakra dobře,“ uchechtнул se a znělo to, jako když zabouchnete těžký, zaprášený foliant. „Ale měl by ses vrátit na vůz nebo si něco uženeš. Možná ještě budeme potřebovat tvé pistole.“

Se skloněnou hlavou jsem poslechl. Nemělo cenu o něco se pokoušet. Výpěstky byly od narození určeny pro službu jedinému pánovi. Bylo příliš nebezpečné nechat volně pobíhat tvory, kteří fyzicky mnohonásobně převyšovali běžného člověka. Mohli je užívat jen císařem určené podniky nebo jedinci, kteří se podrobili náročným zkouškám a složili přísahu o nezneužití. Výpěstek už v rychloinkubátoru konfrontovali s pachem, obrazem i hlasem jeho budoucího pána a přísně utajovanou patentovanou metodou mu byla vštípena absolutní poslušnost jediné osobě. Tohle všechno jsem věděl, ale v hloubi duše si to odmítal připustit.

Na voze jsem našel své oblečení srovnané do úhledného komínku. Oblékl jsem si kalhoty z pevného sukna, košili, vestu, bandalíry a kožený kabát. Ten Branwen dokonce zalátala, naolejovala a přišila na něj nové mosazné knoflíky. Jestli tohle není důkaz lásky, tak už nevím. Z vysokých přezkových bot jsem musel nejprve vytřepat zmuchlaný papír. Poprvé od doby, co jsem přišel do zdejšího upršeného, vlhkého kraje, byly suché. Když jsem skončil, vylezl jsem na kozlík vedle svého známého kočího.

Langerhans chvíli pozoroval, jak vyměňuju bubínek poskozené sterlengerky. Naštěstí jsem měl jeden náhradní v bandalíru. „Dala ti košem, co?“ zabručel nakonec. Jen jsem se smutně zašklebil a dotáhl poslední jisticí šroubek. „Jo, s výpěstkama si radši nic nezačínat. Taky jsem jednu měl. V Lughos Stadtu. Kamarád dělal v Líhni nočního hlídače a pustil mě tam na šukačku.“ Prcka chytla kecavá nálada. „Ale to byla jinší baba než ta tvoje houžev. Boky jak kobyla a kozy jak vozy! A KOLIK jich měla!“ potěšeně zamlaskal.

Chvíli trvalo, než mi došlo, že vozka se spustil s trolí Matkou. Při představě, jak mužík šplhá na tu bezduchou horu masa a sádla a boří se do žilnatých cecků, jsem musel potlačit dávení.

„Kámoše pak z Líhně vyrazili. Přišli mu na ty jeho kšeftíky. A já svoji macandu už nikdy neviděl. Takže vim, jak bolí zlomený srdce...“ povzdechl si a podal mi placatou láhev. „Zapij to trápení, kamaráde.“

Docela rád jsem poslechl.

Společné trápení jsme zapíjeli až do večera a propracovali se dvěma láhvemi vinné pálenky. Stoupala do hlavy asi stejně decentně jako kovářské kladivo.

„Na ty mrchy ženský! S nima to nejde, ale bez nich taky ne!“ zarval koňák a zvedl nad hlavu poloprázdnou flašku. Nadšeně jsem zahýkal na souhlas a ťukl do jeho láhve dřevěným kalíškem, až kořalka vyšpláchla. Deprese byla díky pálenice zažehnána – aspoň na pár hodin. Pak to bude ještě horší.

Náhle jsem se nejistě opilecky zakymácel a málem sletěl z kozlíku. Koně zoufale zaržáli a vzepjali se v obraně před neviditelným nepřítelem. Jeden z nich, mohutný černý valach, se vytrhl z postrojů, až nebezpečně rozhoupal celý vůz, a dal se na úprk do lesa. Zbýlý tahoun se ho úporně snažil napodobit, ale jen sebou zoufale škubal a řemení se mu zařezávalo do masa. V koloně jsme jeli jako první, ale podle zvuků za námi na tom nebyli ostatní o nic lépe.

Díky kořalce jsem stěží vnímal. Jako přes mlhu ke mně pronikala úporná, podivně cizí myšlenka: „*Uteč, uteč, uteč,*

UTEČ!“ Zvedl jsem se a seskočil ze šejtroku. Rád bych poslechl, ale nohy nespolupracovaly. Vozka na tom byl stejně. Jen jsme se po sobě váleli, v marné snaze postavit se a vyplnit příkaz: „*Uteč!*“. Jedno kam a jak daleko, jen se zbavit té bodavé, neústupné myšlenky.

Těsně před nosem mi zarachotila okovaná kola povozu, na jehož kozlíku zoufale ječel hysterický kočí. Koně se zarázili v hustém podrostu u stezky a muž vyletěl v úžasném přemetu do vzduchu. Jeho dopad byl provázen křupáním drčených kostí.

Zmatek vzrůstal. Koně ržáli a hýkali jako pominití, ale na úzké cestě mohli jen zběsile kopat do vozů před sebou a hryzat se navzájem do krve zpěněnými tlamami. S opileckým pobavením jsem sledoval, jak se všude kolem rojí montéři a vozkové a dávají se na bezcílň úprk do lesa. Neodbytná myšlenka na útěk pomalu slábla, nicméně alkoholické opojení bylo pořád silné. Malý koňák se zatím odkutálel pod vůz a usnul.

Vrávoravě jsem vstal. Pomalu mi docházelo, že se tu děje cosi nepřirozeného. Koně se nelekli hada na cestě nebo podobné banality. Podle některých příznaků se jednalo o metafysický útok, který účinkoval i na lidi. Tohle všechno jsem kvůli alkoholovému omámení vnímal jen instinktivně, na pudové úrovni. Dlouholetý výcvik industriála a život na rozhraní techniky a metafysiky ve mně vypěstoval zvýšenou citlivost vůči podobným jevům. Obešel jsem náš vůz. Jankovitý kuň sebou ještě trhal a koulel očima, ale už byl příliš vysílený, než aby se mu povedlo se urvat.

Vtom jsem mezi stromy spatřil jasný záblesk. Zrak mi našťestí jako pistolníkovi slouží dobře. Rozpoznal jsem lesk skla a matný kovový pablesk. To blyškové cosi se teď pohnulo a zmizelo v listoví, zato jsem naplno schytl úder psychickým beranidlem. Imperativ „UTEČ!“ mi zaduněl hlavou. Teď už jsem k míření ani nepotřeboval oči. Sterlingerky vyskočily z pouzder plynulým hadím pohybem a hustý podrost borůvčí, mladých stromků a dalšího zeleného prevítu prošla dvojitá dávka olova.

Zároveň se svou střelbou jsem zaslechl jedovaté syknutí. Ten zvuk jsem si pamatoval z bitvy na Willenfriedské mýtině – Krümelmannova odstřelovačka. Jako jediný zůstal Krümelmann při smyslech. Jeho analyticky uzpůsobený mozek se postavil na odpor nepřirozené energii. Ale teď nebyl čas zkoumat, na co vypálil. Skočil jsem do mlází u cesty a ne dbaje na drásance ostrých větviček a trnů, několika skoky jsem se ocitl v místech, kde jsem zahlédl podezřelý odlesk.

O svůj cíl bych málem zakopl. Malý mužík ležel zkroucený na vrstvě tlejícího listí jako přerostlé spící mimino. Kulka nadělala z poloviny jeho obličeje fašírku. O kus dál jsem našel podivně tvarovanou přilbu, poškozenou výstřelem. Na běžné nošení byla příliš velká a těžká, navíc složitě vykládaná mědí a opletená izolovanými kabely. Vpředu trčel okulár z broušeného skla, které po nárazu popraskalo do chaotické vitráže. Cítil jsem z toho silnou auru nepřirozena. Vzal jsem tu krví opatlanou věc a jen na krátký okamžik si ji nasadil na hlavu.

Celým tělem mi prošlehl blesk agonické bolesti, oči snad explodovaly a žaludek se stáhl v křeči. Naštěstí mne bolest roztrásla tak silně, že helma spadla sama od sebe. Pár minut jsem byl schopen jen slintat žaludeční šťávy, ale bolest aspoň pročistila hlavu od chlastu.

Takže jsem se nemýlil – šlo o metafysický zesilovač. Jako industriál reaguju na podobné hračky značně alergicky. Ten mužík v maskovacím černozeleňém oděvu u mých nohou hrál jen roli prostředníka. Zesilovač konfigurovaný na tak silný impuls musel zkonstruovat někdo mnohem mocnější. Někdo, koho bych si i zpítý do bezvědomí všiml na půl kilometru dopředu.

Lesem se ještě rozléhaly výkřiky zmatených mechaniků, ale síla psychického příkazu by měla brzy vyprchat.

Popadl jsem přilbu a začal se prodírat houštím zpět k pěšině. U jednoho vozu stál Krümelmann, vztekle ječel a na kohosi mimo můj zorný úhel mířil svojí předimenzovanou flintou. Napadlo mě, že mužík s přilbou měl partáka a vytáhl jsem sterlengerky, i když to vypadalo, že situace je pod kontrolou.

Hubený technik se doslova třásl zlostí: „Hřál jsem si zmiji na prsou! Ty jedovatá...“ Zbytek nadávek zanikl v neartikulovaném zasyčení přes zatáté zuby. Žaludek se mi sevřel hroznou předtuchou. Přistoupil jsem blíže.

Ten, na koho mířil, byla Bran. Ležela nehnutě na podlaže vozu vedle rozvázaného pytle součástek. Ruce svírala kolem temně rudé skvrny, která se jí šířila na podbřišku. Zmohla se už jen na šepot. „... já musela... naprogramovali... už v Líhni...“

„Co to má sakra znamenat, Krümelmanne?!“ zařval jsem – víc vyděšený než vzteklý – a namířil na něj obě pistole. „Dejte pryč tu pušku! Co vám Branwen udělala?!“ Sice jsem se ptal, ale ve skutečnosti mě to nezajímalo. Věděl jsem, že ho zabiju, ať už řekne cokoliv.

„Co ta malá kurva udělala? Tak se podívej sám!“ technik mi jednou rukou ukázal lesklý kousek kovu. Vypadalo to jako obyčejné ozubené kolečko, ale občasné barevné pablesky, které se od něj odrážely, jej identifikovaly jako metafyzický artefakt. „Tohle mi ta zrádná bestie chtěla propašovat mezi součástky. Měla k tomu i plánek. Věděla přesně, kam to nastrčit!“ zamával mi před nosem nějakým potrhaným kusem jemného papíru. „Kdybych uvedl parní stroj do chodu s tímhle uvnitř, roztrhl by se během několika vteřin. Technika nemůže fungovat zároveň s metafysikou, to snad víš!“

„Musela jsem. Dali... pokyn... Líheň...“ ševalila dál Branwen, které smrtelný pot doslova splavil krásné dlouhé vlasy. Natáhl jsem kohoutky, zvedl ruku a několika kroky se ocitl těsně vedle Krümelmanna. Musel cítit chlad oceli na čele. Jemně jsem ho štouchl hlavní. Ani se nepohnul. Dlouhá puška mu byla na takovou vzdálenost k ničemu, ale svíral ji, až mu zbělely klouby.

„Ona mě zradila, van Hautene. Je mi jedno, že ji k tomu naprogramovali. Asi už v Líhni během procesu přivykání na budoucího pána. Věděl jsem, že jsou mocní, ale že dokážou uplatit někoho v Líhni, to by mě nenapadlo. Teď ji musím zabít, to přece chápeš?“ Krümelmannovi se ani nezachvěl

hlas, když na mě chrlil logické argumenty. Musel vědět, že ho neposlouchám, že už je v mých očích mrtvý.

Branwen skrz krvavé sliny naposledy zabublala: „... už v Líhni...“

Stiskl jsem spoušť. Těsně před tím mi ale v hlavě explodoval ohňostroj světel. Ztratil jsem vládu nad končetinami a sesunul se do kolejí vyjetých v bahně. Můj poslední pohled sklouzl po Langerhansovi. Stál nade mnou se silnou větví v ruce a tvářil se hloupě a nechápavě.

* * *

V posledních několika dnech jsem se tolikrát probíral z bezvědomí, že jsem začal pochybovat, jestli to má vůbec smysl a neměl bych radši zůstat v limbu nadobro. Ležel jsem s očima zavřenýma a pokoušel se nevzpomenout si, co se vlastně stalo. Vzpomínky si ale nějakou skulinku přece našly.

Proti své vůli jsem Krümelmanna chápal. Branwen málem překazila jeho životní dílo. V tu chvíli bylo jedno, že ji někdo zneužil a zajistil si její poslušnost už v inkubátoru. Její sabotáž byla pojistka, když selhala vzpoura žoldáků. Skrytý program v její mysli musel spustit nějaký vnější činitel, předpokládám, že psychický útok toho mužika s helmou. Všechny ostatní přinutil k panickému útěku, ale pro její mozek to byl povel k činu. Tohle všechno jsem chápal, ale přesto se mi pořád vracel obraz Krümelmanna, jak střelil Branwen do břicha jako vzteklou fenu. Jak se jí mezi prsty přitisknutými na děsivý průstřel valí víc a víc krve. Jen kvůli nějakému zkurvenému stroji.

Začalo to ve mně opět vřít, toužil jsem sevřít v rukách ten jeho hubený, vrásčitý krk. Otevřel jsem oči do tmy a zkusil se posadit. Nešlo to. Někdo mě svázal a nechal ležet na voze jako pytel.

„Klidně lež, kámo. Mohlo by se ti udělat blivno, byls mimo dva dny,“ poznal jsem Langerhansův hlas. „Šéfík mi poručil tě hlídat, abys prej nepoškodil náklad, heh!“ uchechtl se. „Jako by nebylo jasný, že bys daleko radši po-

škodil jeho.“ Vozka se na chvíli odmlčel. „Musíš mi promítnout, že jsem tě bacil. Ale to víš, Krümelmann platí...“

Dál jsem neposlouchal. Pokusil jsem se nějak na holé podlaze uvelebit a znovu usnout. Opravdu se mi udělalo zle. Točila se mi hlava, i když jsem ležel, a veliká měkká boule v zátylku bolela jako čert. Náladu jsem však měl povznese-nou. Už jsem nechtěl Krümelmanna zabít. Díky Langerhansovým slovům mě napadl mnohem lepší způsob, jak jej zasáhnout na tom nejcitlivějším místě.

V následujících několika dnech mi sice sundali pouta, ale byl jsem neustále pod dohledem. Většinou mě hlídal Lan-gerhans, občas některý z montérů. V jejich očích jsem byl hrdina, který jim na Willenfriedské mýtině zachránil zadek, takže se ke mně chovali se zvláštní směsicí úcty a odtažitos-ti. Krümelmann jezdil celou dobu sem a tam a neustále kon-troloval náklad. Mě si ani nevšiml, což jsem mu oplácel stej-nou mincí. Jak jsme se blížili k Šestiměstí, prales Rozhraní pomalu ustupoval řídkému osídlení. Naše trasa vedla nej-užším místem divočiny. Na obou koncích z ní ukusovala lid-ská sídla, i když šlo jen o zálesácké osady a samoty.

Město se ohlásilo dlouho předem slaným pachem moře a ryby. Když jsme dorachotili na dohled, zrovna začalo sně-žit. Studený mořský vítr bodal do obličeje krystalky ledu a sněhu, ale oproti zahnívajícím lesní vlhkosti to byla vítaná změna.

Městské hradby, které se rýsovaly na obzoru, plnily spíš es-tetickou než obrannou funkci. Už podle jména bylo zřejmé, že se Šestiměstí skládá z pultuctu přímořských osad. Původ-ně rybářské vesnice se kdysi dávno spojily a vytvořily bohaté přístavní sídlo, u jehož břehů končily snad všechny ob-chodní lodě. Z vnitrozemí útok nehrozil, ale i tak si město na důkaz prosperity nechalo postavit hradby od předního architekta císařství. Bělostná zeď z leštěného kamene se táhla několik mil po celém vnitrozemském okraji Šestiměs-tí, přerušovaná jen šesti hlavními branami.

Brána, kterou jsme se chystali vjet my, byla otevřená a stře-žená jen symbolicky dvěma vyfintěnými vojáky s mušketami.

Vrata okovaná masivními pruty oceli na nás zívala a stavěla na odiv mechanismus ozubených kol, který byl schopen během několika vteřin pětimetrová křídla neprodyšně uzavřít. Podomnímu obchodníkovi bych neradil nechávat nohu ve dveřích. Písty a táhla soustrojí se leskly olejem a nikoho nenechávaly na pochybách o své funkčnosti. Naše zabláčené vozy s potrhanými plachtami a ušlými valachy se tady opravdu vyjímaly. Nikdo nám ale nevěnoval více než jeden pohled, podobné karavany tu vídali denně. Sotva jsme projeli branou, přiharcoval si to ke mně Krümelmann. Sáhl do sedlové brašny a vrátil mi zbraně. Bez nábojů samozřejmě.

„Svoji práci jsi zastal, pistolníku. Víc už o tom, co se stalo, nechci mluvit. A neradil bych ti zdržovat se dlouho ve městě. Jestli tě moji lidé načapají poblíž přístavu, mají příkaz bez varování tě zabít.“

Beze slova jsem přijal pistole a seskočil z kozlíku. Jediný pohled a pokynutí na rozloučenou jsem věnoval Langerhansovi. Koňák se na oplátku nejspíše zašklebil a zabodl oči do země. Karavana mě s rachotem minula a zmizela v zatáčce.

Vydal jsem se hledat nejbližší krčmu s noclehem. V Šestiměstí jsem už kdysi byl. Tehdy sem můj mistr Bendygeydvrán převážel nějaké manuskripty pro potřebu zdejší univerzity. Její věže se tyčily – jako tradičně všechny věže metafysiků – ve středu města. Já ale zůstal u hradeb v chudinské čtvrti.

Den se pomalu chýlil k večeru a všudypřítomní stánkaři balili zboží, většinou ryby na tisíc způsobů: nakládané, marinované, uzené, pečené, vařené, v klobásách a snad i v pudingu. Bylo nemožné projít kolem a okamžitě nenačichnout rybinou. Jakmile jsem sešel z hlavní ulice, dlážděné žulovými kočičími hlavami, stala se z cesty nejprve stezka zpevněná dřevěnými deskami zašlapanými do bláta, později jen blátivá pěšina. Prodíral jsem se pestrou sebrankou lidí, od otrhaných nuzáků přes námořníky a obchodníky, kteří hledali povražení u laciných kurev, až po několik vyšňořených aristokratů dokazujících si svou odvahu, aby měli o čem vyprávět při čajových dýcháncích.

Hradby, z vnější strany tak velkolepé, byly zevnitř olepené dřevěnými chajdami nebo v lepším případě domky z rychleného kamene, což byla kaše, která po nalití do forem ztuhla v porézní tvrdou hmotu. Kvalitou se ovšem kameni zdaleka nevyrovnala. Jednu takovou budovu jsem si vybral. Do ulice přecházela dřevěná deska s šišatě namaľovaným lodním kormidlem a nápisem *Námořníkovu štěstí*. Nebyl jsem si tak docela jistý, jestli jde o hospodu nebo nevěstinec. Jak se ukázalo, když jsem vstoupil, byla to kombinace obého.

Úzká dlouhá místnost tonula v kouři. Rozeznával jsem pach tabáku, marihuany, dehtu a potu. Na jednoduchých dřevěných lavicích sedělo několik chlápku, kteří popíjeli a omakávali dvě nebo tři utahané ženské, které před nimi korzovaly v síťovaných hadřících. Po vratkém schodišti z patra scházel prototyp mořského vlka. Utahoval si opasek na vydutém pupku a vláčel za sebou hubenou holku zmalovanou jako klaun. Děvče vypadalo značně použité. K tomu všemu tklivě vyhrávala tahací harmonika. No prostě drsná putyka, jako když vyšije.

Vychrtlá stará hospodská seděla za pultem a jen nepřetržitě čepovala pivo a šíbovala korbele dál po pultu, kde si je lidi rozebírali. Přes všeobjímající hluk jsem na ni zařval svůj požadavek. Chvilí jsem myslel, že je nahluchlá, až posléze mi došlo, že jen nedokáže pochopit, že tady chci přespat celou noc a opravdu, ale opravdu nestojím o společnost některé z místních krasavic. Když jsem na podrápaném pultu roztočil stříbrňák, hned se jí chápavost i sluch vrátily.

„A bude si velkomožnej pán přát eště něco? Snídani do postele? Za menší příplateček by to bylo s plnou penzí i s osobní obsluhou, esli chápou,“ křivě se usmála bezzubou hubou. Zřejmě se nedokázala zbavit fixní ideje, že všichni na celém světě touží po jejích syfilitických děvčkách.

„Tu snídani bych bral. A přineste mi do pokoje i ranní noviny,“ shrábl jsem klíče a vyrazil po rozvrzaných schodech. Cestou jsem se otřel o břichatého námořníka. Nezletilou kurvičku už pustil, teď stál o kratochvíle jiného

druhu. Zastoupil mi cestu a zkroutil větrem ošlehaný ksicht do zuřivé grimasy. Na tohle jsem neměl náladu. Jen jsem poodhrnul cíp pláště a ukázal pažby kvérů. Bitkař o několik odstínů zbledl a začal si vyhlížet někoho jiného na hraní.

Pokoj svou strohostí připomínal lodní kajutu. Široké tvrdé lůžko, nočník, stolec a smaltované umyvadlo na štokrleti. Od okolních kabin mě dělila pouze tenká prkenná přepážka. Bylo by mi ale jedno, i kdybych měl spát na holé zemi nebo v královském loži. Prostě jsem sebou hodil na proleželou matraci a usnul v botách.

Ráno mě probudila sama hostinská. Babizna se rozhodla oprášit své nejméně čtyřicet let zapomenuté půvaby a ohromit mě hedvábným župánkem s vínově rudým negližé ve spod. Nebo jsem jí křivdil a byl to její běžný denní úbor. Trochu mnou ta představa otrásla. Každopádně jsem s chutí spořádal sázená vejce a kávu a začel se do Šestiměstského kurýra, kterého mi také přinesla. Tiskařská černě ještě ani pořádně nezaschla. Ve sloupku denních aktualit se skvělo ironicky laděné oznámení:

Velevážený pan Joachim von Krümelmann, technik II. řádu Císařské akademie věd, poctil včera naše město svou návštěvou. Během ní hodlá předvést svůj fenomenální nový vynález, a sice parní stroj nové konstrukce, vhodný údajně i k pohánění lodí. Jistě si všichni pamatujeme na fiasko minulého roku, kdy s podobnou technickou vymožeností přišel pan Gwydion von Gallwitz, a na nejvyšší trapně následky jeho experimentu. Svobodný pán z Gallwitzů tehdy vyhodil do povětří celou boudu, v níž svůj parostroj připravoval, a vzhledem k tomu, že ta se nacházela v centru hlavního rybího trhu, musela být na úkor dědiců jeho pozůstalosti oškrabána omítka všech sousedních domů, které i přes všemožné sanační práce dodnes nechtutně páchnou zkaženými rybami. Omítka, rybina i zbytky pana Gallwitze byly pak vzhledem ke své neodlučitelné promíšenosti společně uloženy v rodinné hrobce. Oprostěmež se však od vší předpojatosti a nedůvěry a popřejme panu von Krümelmann s jeho zajisté skvostným vynálezem mnoho úspěchů.

První předvádění parostroje se má konat již za týden, a to přímo v praxi, na lodi Veselá Bětka, vlastněné gildou Námořního obchodního svazu.

Mecenáši projektu jsou Námořní obchodní svaz, Kovodělný závod pana Ruperta Penkawra, Obchodní a stěhovací společnost pana Milia Langerhanse a 1. císařská uhelná svobodného pána Kelemona van de Soot.

To bylo všechno, co jsem potřeboval vědět. Vyrazil jsem do města, které už ožívalo dopoledním ruchem. V Šestiměstí to znamenalo, že rybáři z moře vytahali tuny ryb, chobotnic, krabů a další havěti a prodejci všeho druhu je začali ometat pod nosy nevinných kolemjdoucích. Jestli jsem si dobře pamatoval, obchodní čtvrť by neměla být daleko. Po dlouhém natrásání na voze jsem se rozhodl vydat na nákupy pěšky. Jemný poprašek sněhu, který přes noc napadl, křupal pod nohama. O několik ulic dál krámky s rybami zmizely jako když utne a udělaly místo zděným obchůdkům s divy z celého světa, které sem dennodenně přivázely obchodní koráby.

S jemným mrazením v zádech jsem minul obchod s metafysickými pomůckami. z výkladní skříně na mě mázdrou potaženým okem zíral mlok naložený v lihu a otevřenými dveřmi byly vidět zaprášené kupy grimoárů, vršící se do dvoumetrových sloupců. Na policích před vchodem se kupily bezcenné talismany, štítka, formulky psané údajně panenskou krví a okuláry, skrz jejichž polarizovaná skla mohlo cvičené oko nahlížet do světa duchů... Prý.

Obchod s tím, co jsem potřeboval, byl až v jedné z bočních uliček. Technika nebyla v Šestiměstí vítaná, monopol tu díky penězům z loďarství drželi metafysikové.

Podobaný, zarostlý prodavač na mě spiklenecky zamrkal, když si všiml mých pistolí. „Jak vidím, zavítal k nám bratr industriál. To je hotové požehnání v dnešních časech. Viděl jste ty kejklířské nechutnosti, co vystavují v obchodě naproti? Prodávají prý panenskou krev na litry! Odporné! Při větší objednávce sleva půl zlatky na decilitr!“ odplivl si pohoršeně na zašlapanou podlahu. Taková kvanta mi zněla dost

nepravděpodobně, leda by měli někde v kumbále dojírnu panen napíchnutých na vakuové odsávačky krve. Ten fousatý chlapík byl nejspíš fanatik. Možná stoupenec jednoho z antimetafysických spolků. Ale to nehrálo roli, hlavně když bude mít kvalitní zboží.

Utnul jsem jeho nářky. „Potřebuju ledek, uhlí a síru tak na stovku patron. A nešidte to, moje pistole snesou pořádnou dávku černého prachu.“

Prodavač zmlkl a začal na přesné váhy sypat požadované chemikálie. Jen si pod řídkým knírem mumlal něco jako „Jedna kulka, jeden meťák!“

„A samozřejmě olovené střely. Jo a přidejte mi i voskovaný papír na patrony a zápalné kapsle.“

Mohl jsem si koupit hotové patrony, ale z hluboce zakoreněného staromilství jsem si střelivo nejraději připravoval sám. Taky mi pistole nikdy nevybuchla v ruce.

„To bych pro vás měl novinku. Mosazné nábojnice. Vydrží desítky výstřelů! Stačí jen přebít a jít!“ zadeklamoval. Zatvářil jsem se podezíravě, ale nakonec jsem si nechal vnutit deset kovových nábojnic na zkoušku.

Už zbývalo jen to nejdůležitější. Základní kámen celého plánu, s nímž všechno stálo a padalo. Prošel jsem celou obchodní čtvrtí a prošmejdil všechny krámy. Přes určitý odpor jsem vlezl i do toho metafysického. Samozřejmě bezvýsledně a vysoký, skoro mumifikovaný metafysik s tlustými brýlemi dostal z mé aury hysterický záchvat. Až na samém okraji obchodní čtvrti jsem to našel – domácí potřeby. Pěchovač na brikety se dal sehnat jedině tady. Měl jsem štěstí a usměvavá prodavačka mi přidala i pár kilo uhelného mouru.

Obtěžkán tímhle úlovkem jsem zamířil zpátky do *Námořníkovy štěstí*. Nákupy jsem zabil celý den, takže jsem si u babky poručil večeři do pokoje. Táč s kusem hovězího, chleba a máz piva mi přinesla ta hubená holka, kterou jsem zahlédl včera na schodech. Její klaunské líčení nebylo ani tak líčení, ale monokly velikostí mužské pěsti a napuchlý, prasklý ret. Jako dezert mi beze slova naservírovala výběr ze dvou kondomů – jemného z ovčího střívka a tlustšího gumového, pře-